

gore. Le glavni vrh skupine Ganeš I (7426 m) je z ledeniki pokrit orjak na tibetanski meji. Ko sva dosegla vrh, je bila že noč in v zadnji svetlobi večerne zarje so se gore bleščale zamolklo vijolično. Bilo je grozljivo lepo. Na vrhu sva se zadržala le toliko, da sva v bazo sporočila najin uspeh, sicer pa so najine luči lepo videli iz doline.

Nato je sledil še tisti večno najnevarnejši del, povratek. Po vrhu popusti motivacija in ostane le še zgarano telo — ob bistveno zmanjšani koncentraciji. To povečuje stopnjo nevarnosti, zato je bil sestop kritičen čas zgodbe. Sestopala sva pet ur in bila ob 22.30 v šotoru T2. Naslednji dan sva nadaljevala sestop v bazo.

Tako se je 14. novembra uspešno končala še ena zgodba v Himalaji. Ganeša 5 nismo premagali, kot se v pogovorih rado poudarja, kajti premaguješ lahko le samega sebe.

Vsak uspeh je hkrati tudi nov izziv.

Seveda. Plezal bom, dokler bom mogel, saj me v to nihče ne sili. Že dolga leta me zanimajo malo nižji hribi na zahodu Nepala, ob indijski meji. Dva vrhova v tej skupini, Api (7125 m) in Nampa (6805 m), sta v krajih še prvobitne narave, neobiskana in dovolj težka, da bi se na njih lahko preizkusili tudi mladi vrhunski alpinisti. Lepo bi bilo splezati kakšno slovensko, prvenstveno smer tudi v manj znanih delih Himalaje.

OBSTAJA VEČ UČINKOVITIH NAČINOV ZA NOŠNJO

KAM S SMUČMI, KO GREMO NA GORO?

IGOR MAHER

Ko stojimo na vrhu hriba nad prostranimi snežnimi pobočji, po katerih bomo odsmučali v dolino, ni nobenega dvoma, kje bodo smuči. Vse drugače pa je zjutraj, ko se moramo na začetku poti odločiti, na kakšen način bomo smuči spravili do vrha. Možnosti je kar nekaj, odločitev za eno od njih pa je odvisna od več dejavnikov.

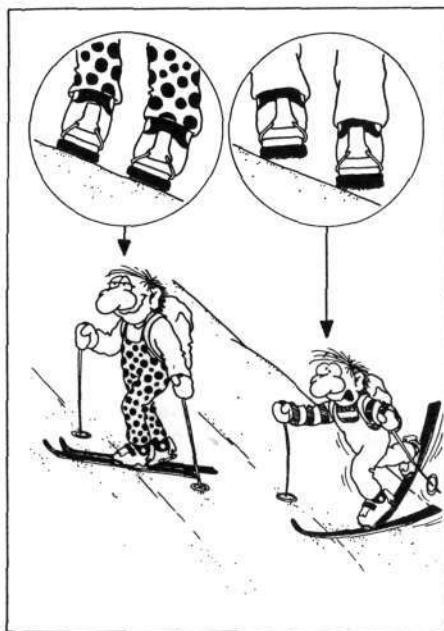
Najbolj običajno je, da se vzpenjamo kar s smučmi na nogah ob pomoči »psov« (umetnih kož na drsni površini). Seveda potrebujemo za to popolno opremo za turno smučanje, od turnih vezi do kombiniranih smučarskih čevljev. Brez problemov se vzpenjamo, vse dokler ne naletimo na poledenela, strma pobočja. Pri smučanju se lahko popolnoma zanesemo na ostre kovinske robnike smuči, pri vzponu pa so psi velika ovira za uporabo take tehnike. Kaj hitro nam začne spodrsavati, zato se moramo privaditi na drugačno tehniko. Obremeniti moramo celotno površino psov, kajti le tako dosežemo maksimalni učinek. To pa zahteva v kolenih rahlo nagnjenje ven iz pobočja.

Če se strmina še poveča, uporabimo srenače. Tehniko predvsem obračanja na mestu je dobro natrenirati na varnih pobočjih, da ne bomo izvajali cirkuških točk kje nad prepadnimi skoki. V skrajnih primerih, ko tudi srenači ne zadoščajo, morajo smuči odromati na nahrbtnik, mi pa z derezami in cepinom premagamo strmino.

Kot smo že spoznali, vzpon s smučmi na nogah ni vedno mogoč. Predvsem se to dogaja na začetku vzpona, še posebno v zimah, kot so bile zadnje, ko smo se morali kar nekaj časa

mučiti po suhem, da smo prišli do snega. Tudi na kombiniranem terenu, kjer se izmenjujejo kopni in zasneženi deli, vzpon na smučeh ni mogoč. Če je kopni del kratek, ponavadi samo snamemo smuči in jih prenesemo na ramenih ali v rokah. Za daljše razdalje pa je priporočljivo, da sprostimo roke za hojo s palicami. V tem primeru se smuči preselijo na nahrbtnik. Pri tem imamo vsaj dve možnosti.

Prva je ta, da smuči položimo prečno pod pokrov nahrbtnika. Pogoj je, da je nahrbtnik dovolj napolnjen, v nasprotnem smuči ne bodo stabil-

no ležale. Prednost tega načina je, da to lahko opravimo zelo hitro, poleg tega pa je tudi težišče tako otovorjenega nahrbtnika dokaj ugodno. Pomanjkljivost je predvsem širok prostor, ki ga zahteva hoja s takim nahrbtnikom. Druga možnost je, da smuči navežemo ob straneh nahrbtnika. V ta namen mora imeti stranske jermene, s katerimi pritrdimo smuči. Vrhove smuči zvežemo, da preprečimo nenadzorovano opletanje. Gumice za spenjanje smuči so za to običajno neuporabne, ker jih zelo hitro izgubimo. Bolje je, da jih zvežemo s kratko vrvico.

Na položnejših terenih, predvsem na dnu dolin in v gozdnih cestah, pa je zelo uporabna vleka smuči, seveda ne na kopnih predelih. Največkrat se vleke poslužujemo v nižjih, dolinskih predelih, kjer je snežna odeja še precej borna in je običajna hoja lažja od hoje na smučeh. Poleg tega je tu sneg običajno bolj moker, zato obstaja nevarnost, da bi se nam ob hoji na smučeh psi hitro razmočili in bi v višjih predelih,

Karikature: G. Sojer, DAV Mitteilungen

kjer bi jih najbolj potrebovali, odpovedovali poslušnost in se odlepili od smuči.

Za vleko je pogoj, da imamo na vrhovih smuči zvrtni luknjici. Koristno nam lahko služita tudi pri izdelavi improviziranih transportnih sredstev ob reševanju ponesrečenca. Skoznje potegnemo nekaj metrov dolgo vrvico, ki jo z vponko priprimo na nahrbtnik ali pa jo navežemo okoli pasu. Na ta način nas teža smuči obremenjuje le malenkostno in že po nekaj korakih pozabimo, da sploh kaj vlečemo za seboj.

Vleka smuči pa odpove, če prečimo pobočja, še posebej, če so poraščena. Smuči nam v tem primeru zaradi zakonov težnosti ves čas uhajajo proti dolini, se obračajo in zatikajo ob drevje. Če takega pobočja ni le za nekaj korakov, je bolje, da si omislimo katerega od prej opisanih načinov.

Spoznali smo štiri osnovne načine transporta smuči v višine. Vsak ima svoje prednosti in pomanjkljivosti. Katerega bomo izbrali, je odvisno od naših navad, še bolj pa od snežnih razmer, oblikovanosti in poraščenosti terena. Še najlažje bo, če se bomo sproti prilagajali terenu in razmeram ter kombinirali različne načine. Ko bomo stali na vrhu, uživali v razgledu in se veselili ob misli na spust, bomo kmalu pozabili na vse težave, ki smo jih imeli s smučmi, ko smo se prebijali v višave.

Zastoj družinska prenočevanja

Družinskim potovanjem po gorah posvečajo v nekaterih alpskih državah največjo možno pozornost: ponekod so posebno ugodne članarine za družine, ponekod imajo družine pri marsikaterem gornškem udejstvovanju znatne popuste pri cenah za storitve, v Schladmingu pa so se zdaj odločili, da bodo imele prej najavljene družine v nekaterih planinskih postojankah domačega planinskega društva brezplačno prenočevanje. Tako so odločili na zadnji skupščini deželnega planinskega združenja. Seveda pa se je treba, kot smo že omenili, za takšen aranžman poprej dogovoriti po telefonu.